

Kapitola čtyři

Schůzka byla ke Garrodově nemalé úlevě krátká a proběhla v jedné z modernějších místností se „schváleným prostředím“, jež byly dle Pentagonu dostatečně zabezpečené před skleněnými oky, a proto vhodné pro konání významných konferencí. V praxi to znamenalo, že stěny, podlaha i strop byly jen pár minut před jednáním opatřeny za oficiálního dohledu rychleschnoucím plastovým postřikem. Stejným způsobem byly ošetřeny i židle a stůl, v důsledku čehož svým vzhledem připomínaly dětský nábytek. Celou schůzi prostupoval těžký, máselný zápach čerstvého plastu a po jejím skončení se Garrod chvilku zdržel u dveří, aby odchytil plukovníka Mannheima. Chtěl působit co nejpřirozeněji, ale v hrudi se mu bezdůvodně rozbušilo srdce.

„Dobrý nápad,“ řekl Garrod a přelétl očima po blyštivých zdech, „ale má to jeden háček, Johne. Ta místnost se bude neustále zmenšovat. A jednou zmizí docela.“

„A to je problém?“ Mannheim byl zachovalý padesátník s jasnými očima a načervenalou kůží, která svědčila o tom, že se rád pohybuje na čerstvém vzduchu. „Není jich v téhle zpropadené budově stejně až moc?“

„Taky mi přijde. Malému, účelně zařízenému prostoru dám vždycky přednost před...“ Garrod nasadil udivený výraz a doufal, že působí dostatečně přesvědčivě. „Hele! Víš ty co? Já ještě nikdy nebyl v té tvé firmě, co zkoumá využití retarditu. Kde že je? V... v...“

„V Maconu v Georgii.“

„Přesně tam.“

Mannheim se zatvářil nejistě. „Zrovna jsem odtamtud přijel, Ale, a vracet se tam budu nejdřív za týden, možná později.“

„To je škoda – mám po zbytek dne volno, ale ráno už zas musím být v Portstonu.“

„Ach tak...“ Garrodovi přišlo, že Mannheim mlčí snad celou věčnost. „Já tam s tebou ale vlastně být nemusím, že ne, i když pár triků s retarditem bych ti celkem rád předvedl osobně – nakonec jsi to byl přeci ty, kdo ho vynalezl.“

„Objevil' je možná přesnější,“ řekl Garrod. „Jak sám říkáš, nemusíš jet se mnou. Tak co kdybys mě dal jednoduše na starost nějakému vědeckému pracovníkovi? Vážně bych se po té tvé společnosti rád porozhlídnul.“ Garrod přemýšlel, jestli nezní příliš úzkostně.

„Tak víš co! Svěřím tě mladému Chrise Zitronovi, mému hlavnímu vývojáři. Ze setkání s tebou bude nadšený. Pojď, rovnou tam zavolám.“

Zatímco Mannheim telefonoval do výzkumného střediska v Maconu, Garrod stál přímo za ním a bedlivě sledoval monitor videofonu. Za tu dobu se na něm krátce mihly tři ženy, ale žádná z nich nebyla Jane Wasonová. Garrodovo zklamání se mísilo s pocitem šoku z toho, co to vlastně vyvádí. Jeho

počinání se nápadně podobalo tomu, co viděl u jiných mužů, které naprosto pobláznila žena – avšak s tím rozdílem, že necítil žádnou mystickou euforii, jež měla údajně podobný prožitek doprovázet. Jediné, čeho si byl vědom, bylo zarputilé, až nepříjemné odhodlání setkat se s onou dívkou osobně.

Jakmile bylo vše domluveno, Mannheim se vypařil. Garrod ho vystřídal ve videofonní budce, kontaktoval svého pilota na letišti v Dulles a dal mu za úkol nahlásit nový letový plán pro cestu do Maconu. Potom se vydal na střechu, kde chytil zvláštní ministerský vrtulník na letiště, jehož vzdušný prostor byl ovšem přeplněnější než obvykle. Když jeho vlastní letoun konečně vystřelil na oblohu, bylo už po čtvrté hodině. Neměl vůbec žádnou záruku, že se na základnu v Maconu dostane dřív, než se tamní úřednictvo vydá domů – a v takovém případě by byl celý tenhle výlet zbytečný.

Garrod zvedl interkom. „Spěchám, Lou. Pořádně na to šlápní.“

„V tomhle koridoru musíme letět ve výšce dvacet tisíc stop, pane Garrode. Tlumiče třesku tady nejsou moc účinné.“

„To je mi jedno.“

„Federální letecké správě se to nebude líbit, a navíc tu jistě budou i další leta-...“

„Je to má zodpovědnost, Lou. Dupni na to.“ Garrod se opřel, a když jeho malý letoun překročil rychlost zvuku, nechal se zatlačit do sedadla. Letěli klidně a vyrovnaně a tlumičí křídlo rozptylovalo většinu rázové vlny nahoru do stratosféry. Od vzletu do přistání trval jejich šest set mil dlouhý let třicet dva minut a Garrod div nevyskočil z letadla dřív, než se přestalo pohybovat.

„Počítačový komplex letecké správy nás skoro celou cestu bombardoval otázkami, pane Garrode,“ zavolal za ním ze dveří letounu Lou Nash, z jehož tváře porostlé zrzavými vousy bylo patrné, že se mu takový přístup nelíbí. „Dokonce nám musely uvolnit cestu dva pravidelné nákladní lety.“

„Klid, Lou, já to vyřeším.“ Garrod v koutku mysli věděl, že právě spáchal poměrně závažný dopravní přestupek, který dost možná nebude snadné napravit, a to ani pro člověka jeho postavení, ale jinak mu to bylo úplně jedno. *Tak takové to je?* přemýšlel horečnatě cestou k armádnímu vozidlu, jež mu přijíždělo vstříc z hloučku nízkých budov v barvě písku. *Pokud ano, tak to mi bylo předtím vážně líp.*

Z podplukovníka Chrise Zitrona se vyklubal mladě vyhlížející muž s úzkým obličejem a dlouhýma rukama s kostnatými prsty, jemuž hlas přeskakoval nadšením. Okamžitě se rozmluvil o své práci týkající se využití pomalého skla a do detailu Garrodovi vylíčil fungování systémů s duálním obrazem, kdy se jeden obraz vysílá skrze běžné sklo a druhý skrze retardit s krátkou dobou zpoždění. Používají se u počítačů pro výpočet rychlosti cíle, u střel typu vzduch-země v naváděcích systémech a také u vysokorychlostních letounů pohybujících se v nízkých výškách, kdy jsou součástí systémů zaměřených na detekci terénu. Garrod nechal ten příval slov plynout kolem sebe a čas od času se podplukovníka na něco zeptal, aby ukázal, že mu věnuje plnou pozornost – přitom ale nespouštěl oči z administrativních kanceláří za sklem. Pokaždé když zahlédl nějakou černovlasou sekretářku, postihl ho záchvat paniky, která se záhy proměnila ve zklamá-

ní, jakmile se ukázalo, že je to někdo jiný. Že se může jedné dívce, jež se mu vryla do paměti, podobat tolik jiných, v něm vyvolávalo nechápavý úžas.

„Nechápu, jak to John Mannheim dělá, že zvládne dohlížet na všechny tři jednotlivé projekty,“ využil Garrod vzácného Zitronova mlčení. „Má tady ve výzkumném středisku stálou kancelář?“

„Ne. Plukovník pracuje na jedničce. Tamhle.“ Zitron ukázal na dvoupatrovou administrativní budovu, jejíž okna ve skomírajícím slunci měděně zářila. Když si ji Garrod prohlížel, všiml si mužů a žen, kteří bez ustání proudili ven z hlavního vchodu. Auta vyjíždějící z parkoviště se oslnivě leskla a připomínala krovky brouků.

„V kolik vy tu vlastně končíte? Doufám, že nezdržuju.“

Zitron se zasmál. „Já jsem v práci obvykle až do chvíle, než po mně manželka vyhlásí pátrání. Většina ale chodí domů ve čtvrt na šest.“

Garrod se podíval na hodinky. Bylo přesně čtvrt na šest. „Víte, mě v poslední době čím dál tím víc zajímá, jaký vliv má dobré administrativní zázemí na konečnou výkonnost výzkumných a vývojových pracovišť. Nebude vám vadit, když se zajdeme podívat do kanceláří?“

„Ani v nejmenším,“ řekl Zitron a lehce zmatený ho odvedl pryč z laboratoře, v níž se právě nacházeli. Vtom však Garrod zahlédl černovlasou dívku v krémově bílém kostýmku, jak opouští hlavní budovu, a měl co dělat, aby se nerozeběhl. Byla to Jane Wasonová? Aniž chtěl, začal podplukovníka předhánět.

„Zadržte na chvíli, pane Garrode,“ vyjekl najednou Zitron. „Co to vyvádím?“

„Prosím?“

„Málem jsem vás nechal odejít, aniž jsem vám ukázal to nejčistší uplatnění, které tu pro pomalé sklo máme. Pojdte prosím tudy.“ Zitron mu podržel dveře do dlouhé modulární budovy.

Garrod vrhl letmý pohled k administrativnímu centru. Dívka už došla na parkoviště a nad střechami aut byly vidět jen její černé vlasy. „Nezbývá mi už moc...“

„Tohle se vám bude líbit, pane Garrode. V tomhle případě jsme se totiž vrátili k těm nejzákladnějším principům.“ Chytil Garroda za paži a protáhl ho dveřmi. Uvnitř toho kromě čtyř stěn a zcela prosklené střechy mnoho nebylo. Namísto podlahy pokrýval zem pás skla, z něhož tu a tam po celé délce místnosti vykukoval keř či uměle vypadající balvan. Nebylo tu sice ani živáčka, ale Garroda přepadl nepříjemný pocit, že je něco špatně – jako by ho někdo sledoval.

„A teď koukejte,“ řekl Zitron. „Nespouštějte ze mě oči.“ Rozeběhl se podél stěny na druhý konec místnosti, kde zmizel v křoví. Až na vzdálené bouchání automobilových dveří bylo v okolním přehřátém prostoru naprosté ticho. Když uplynula celá nekonečná minuta a po Zitronovi stále nebylo ani vidu ani slechu, začala Garrodovi ve spáncích netrpělivě tepat krev. Napůl se otočil ke dveřím a vzápětí ztuhl. Z trávy poblíž se začalo ozývat šustění, přestože v dohledu nebylo nic, co by ho mohlo způsobovat. A tu se pár kroků před ním zničehonic zhmotnil Zitron s vítězoslavným úsměvem ve tváři.

„Tohle byla ukáзка metody tichého přiblížení,“ oznámil mu. „Co na to říkáte?“

„Úžasné.“ Garrod otevřel dveře ven. „Opravdu působivé.“

„V tomto experimentálním prostředí využíváme retarditové desky s velice krátkým zpožděním – takže mě už za chvíličku uvidíte, jak se k vám pomalu plížím.“ Zitron ukázal prstem do prostoru a Garrod postřehl, že se místy objeví malý záblesk světla odraženého od skleněných tabulí, které stály na výšku v trávě. Podplukovníkova kopie zrovna tiše, až přízračně kličkovala směrem k nim a na nejbližším panelu se vypařila.

„Na bojišti bychom pochopitelně využili skel s delším zpožděním, abychom dali pěchotě o něco víc času k jejich instalaci. K otázkám, které se snažíme zodpovědět, patří i délka maximálního užitečného zpoždění – bude-li moc krátké, nebudou mít vojáci čas území zabezpečit, a naopak bude-li moc dlouhé, náhodný pozorovatel mnohem snadněji zaznamená nesrovnalosti v intenzitě světla a postavení stínů. Dalším problémem je určit nejhodnější zakřivení panelů, aby se snížil výskyt odlesků...“

„Omluvte mě na chvíli,“ přerušil ho Garrod. „Myslím, že jsem zahlédl někoho, koho znám.“

Aby ho snad Zitron nenásledoval, odkráčel urychleně a co nejodhodlaněji k parkovišti vedle administrativní budovy. Dívka v krémově bílém kostýmku postávala u vchodu a dívala se jeho směrem. Byla štíhlá, černovlasá a se zmenšující se vzdáleností si všiml i jejích stříbřitě lesklých rtů. Hrud' se mu stáhla, jako by nedokázala nasát vzduch – to když si konečně uvědomil, že hledí na Jane Wasonovou.

„Pěkné odpoledne!“ Snažil se znít klidně a uvolněně. „Pamatujete se na mě?“

Nejistě se na něj zadívala. „Pane Garrode?“

„Správně. Jsem tu na pracovní cestě. Viděl jsem vás vycházet z plukovníkovy kanceláře a říkal jsem si, že jste to nejspíš vy. Podívejte, chtěl jsem se jen omluvit za ten včerejší telefonát, byl jsem příliš troufalý. Běžně se takhle...“ Garrodovi náhle došla slova a stál před ní bezmocný a zranitelný. Když však spatřil, jak se jí barví tváře, okamžitě mu došlo, že s ní navázal spojení na úrovni dalece přesahující veškerá vyřčená slova.

„To je v pořádku,“ pravila tiše. „Nemusel jste...“

„Musel.“ Vděčně na ni hleděl a její obraz se mu přitom rozpínal do celé šíře zorného pole – než si to na obrubník hned vedle nich přisvišťel bledě modrý pontiac. Za volantem seděl elegantně působící poručík v brýlích se zlatými obroučkami. Ještě než zastavil, už stahoval okénko.

„Jedeme, Jane,“ řekl jí rázně. „Máme zpoždění.“

Dveře u spolujezdce se rychle otevřely a na pohled nervózní Jane nastoupila. Tiše pohnula rty, a když se auto svižně rozjelo, ještě na něj vykoukla z okénka. Zdálo se mu, že má ustarané, lítostivé oči – anebo se prostě jen omlouvala za tak kvapný odjezd?

Nakonec se vydal zpátky za podplukovníkem Zitronem a pod vousy si rozhořčeně mumlal jednu kletbu za druhou.